

РЕШЕНИЕ

№ 4550

гр. София, 07.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 09.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **3782** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на адв. Е. И., като пълномощник на Х. Р. Т. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №513з-1939 от 09.03.2021г. на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР). С оспорвания административен акт, на основание чл.194, ал.2, т.1 и т.4 и чл.197, ал.1, т.6 във вр. с чл.226, ал.1, т.8 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР), е наложено дисциплинарно наказание „УВОЛНЕНИЕ“ и е ПРЕКРАТЕНО служебното правоотношение с младши инспектор Х. Р. Т.– полицай 01 група на 02 сектор към Отдел „Специализирани полицейски сили“ на СДВР, считано от датата на връчване на заповедта.

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорваната Заповед, като постановена при допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила и в противоречие с материално-правните норми и с целта на закона. Поддържа, че административният акт не съдържа задължителните реквизити, установени в чл.210, ал.1 ЗМВР, тъй като в него не са посочени обстоятелствата при които е извършено дисциплинарното нарушение и доказателствата въз основа на които е било установено. Чрез процесуалния си представител адв. И. моли съда да отмени Заповед №513з-1939 от 09.03.2021г. и да осъди ответника да му възстанови сторените разноски по водене на делото, съгласно представен списък.

Ответникът – директорът на Столичната дирекция на вътрешните работи,

оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. И. поддържа, че оспорваната Заповед е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и доказателствата събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните и косвено се установява с приетите писмени доказателства, че към датата на издаване на оспорваната Заповед, жалбоподателят е заемал длъжността „полицай“ в 02 сектор към Отдел „Специализирани полицейски сили“.

С Докладна записка с рег. №464р-5144/23.06.2020г. началникът на 02 сектор е уведомял началника на ОСПСОВОР-СДВР за произшествие с полицейски служител от 02 сектор. В Докладната записка е посочено, че на 20.06.2020г. около 07.00 часа лек автомобил „Х.“ с държавен контролен (ДК) [рег.номер на МПС] , управляван от Х. Т. се е движел по „Каменоделска “ срещу № 5, и участва в пътнотранспортно произшествие (ПТП) с движещия се лек автомобил „Ш.“ с ДК [рег.номер на МПС] . При ПТП и двамата водачи по нареждане на лекаря били транспортирани в болница И. за допълнителен преглед и лечение. Мястото било посетено и от екип АП на 02 РУ-СДВР По случая е било образувано досъдебно производство.

Въз основа на фактите, изнесени в докладната записка е била извършена проверка по възникналото произшествие с участието на младши инспектор Х. Т.-старши полицай в 01 група на 02 сектор към отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

Дисциплинарното производство е образувано със Заповед №513з-13515/23.09.2020г. на директора на СДВР с която наказващият орган е назначил комисия (дисциплинарно–разследващ орган) която да извърши проверка на изнесените данни и да даде заключение има ли извършено нарушение на служебната дисциплина от страна на инспектор Т..

В хода на проверката жалбоподателят е бил поканен да даде писмени обяснения по въпросите, изрично поставени в Покана с рег. №513р-91435/26.10.2020. С писмено сведение № 513р-107326 от 15.12.2020г., служителът потвърждава, че на процесния ден и час е станал участник в ПТП както и че е отказал да бъде тестван за употреба на алкохол с техническо средство, тъй като изпитвал болка в гръдния кош и се чувствал замаян. Потвърждава, че му е било извършено и химическо- лабораторно изследване за установяване концентрацията на алкохол в кръвта, но не посочва какъв е бил резултатът. Твърди, че на датата на произшествието не е употребявал алкохол.

За резултатите от проверката комисията е изготвила Справка с рег. №513р-4450/14.01.2021г., която видно от отбелязването на последната ѝ страница е била връчена на жалбоподателя Т. на 14.01.2021г. С цел осигуряване на служителя да упражни правото си на защита на същия е връчена покана за запознаване с изготвената справка и даване на обяснения. Същият депозирал писмено обяснение под формата на възражение № 513р-4774 от 15.01.2021г., в което не е изложил нови факти по вече изяснената фактическа обстановка.

Проверката е приключила с окончателно Становище с рег. №513р-5069/18.01.2021г., с което Комисията е предложила на директора на СДВР да

наложи на Х. Р. Т. дисциплинарно наказание „уволнение“ за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.194, ал.2, т.4 ЗМВР и на това основание да бъде прекратено служебното правоотношение с държавния служител.

На 03.02.2021г.Т. е бил поканен от дисциплинарно-наказващия орган, на основание чл.206, ал.1 – ал.4 ЗМВР, да представи писмени обяснения за извършено дисциплинарно нарушение, изразяващо се в това, че на 20.06.2020г. около 07.00 часа е участвал в ПТП и при извършеното кръвно изследване е било установено наличие на 2.59 промила алкохол в кръвта, с което е нарушил разпоредби на ЗМВР и на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. На 15.02.2021г. жалбоподателят е депозирал писмено Обяснение № 513р-13627.

Производството е приключило с постановяване на оспорваната Заповед №513з-1939/09.03.2021г.

За изясняване на делото от фактическа страна са приети и не са оспорени относими писмени доказателства, които ще бъдат обсъдени при формиране на правните изводи:

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.211 и чл.231 ЗМВР. Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице, чиито права и законни интереси са непосредствено засегнати от административния акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Заповед №513з-1939/09.03.2021г. е издадена от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.204, т.3 и чл.227 във вр. с чл.159 и чл.37, ал.1 ЗМВР.

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, установени в Глава осма и Глава десета на ЗМВР - чл.194 – чл.215а, чл.226 – чл.233, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че процесната Заповед страда от порок във формата, тъй като не съдържа фактически и правни основания за постановяването ѝ. На първо място настоящият решаващ състав намира, че в оспорвания административен акт са посочени както фактите въз основа на които дисциплинарно-наказващият орган е обосновал извод за извършено от страна на жалбоподателя Т. дисциплинарно нарушение, така и правните норми които са нарушени. Освен това съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт

или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. Такива според ТР №16/1975г. са случаите, когато мотивите са изложени в съобщението, с което се уведомяват страните за издаването или за отказа да бъде издаден исканият административен акт, та даже и в съпроводителното писмо, с което жалбата се изпраща за разглеждане на по-горния административен орган. В настоящия случай фактически и правни основания (мотиви) за налагане на дисциплинарното наказание на младши инспектор Т. са детайлно изложени и в Становището на комисията, извършила проверката (рег. №513р-5069/18.01.2021г.), както и в предхождащата Справка с рег. №513р-4450/14.01.2021г., с които жалбоподателят е бил запознат и към които процесният административен акт изрично препраща.

Съдът приема, че процесната Заповед е постановена в съответствие с действащите материалноправни норми и с целта на закона.

Съгласно приложимата разпоредба на чл.194 ЗМВР държавните служители в МВР, които са нарушили служебната дисциплина, се наказват с предвидените в този закон дисциплинарни наказания, като дисциплинарната отговорност е лична (ал.1 и ал.4). В ал.3 на чл.194 ЗМВР изрично е предвидено, че държавните служители в МВР носят дисциплинарна отговорност, независимо че деянията им могат да са основание за търсене и на друг вид отговорност.

Чл.203, ал.1 ЗМВР определя тежките нарушения на служебната дисциплина които имат като последица налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“. Според т.13 на цитираната норма такова нарушение е извършването на деяния, които са несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, които уронват престижа на службата. Етичните правила за поведение са регламентирани в Етичен кодекс за поведение на държавните служители в МВР (Етичния кодекс), утвърден със Заповед № 8121з-348 от 25 юли 2014 г. на министъра на вътрешните работи (обн. ДВ, бр.67/2014г.).

В т.11 от Етичния кодекс изрично е регламентирано, че установените с него етични правила са приложими спрямо държавните служители за техните действия и поведение в работно и извънработно време съобразно тяхната подготовка (обща и специална) и нормативно определените им правомощия. В т. 15 от Етичния кодекс е посочено, че държавният служител следва да съобразява законността на действията, които следва да предприеме. Според т.19 и т.20 от Етичния кодекс държавният служител е длъжен да пази доброто име на институцията, която представлява и да насърчава хората да спазват закона, като дава личен пример с поведението си. С разпоредбата на т.28 от Етичния кодекс е въведено императивно правило за поведение от държавния служител, който независимо от заеманата длъжност, в качеството си на участник в пътното движение е задължен да се подчинява на: а) нормативно определените правила за движение по пътищата в РБългария; б) забраната да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда или под въздействието на друго упойващо вещество по време на изпълнение на служебните си задължения, както и в извън установеното работно време или по времето на ползване на отпуск и в) на разпорежданията на контролните органи относно установяване на управлението на моторно превозно средство след употреба на алкохол или на друго упойващо вещество.

В случая съдът приема за безспорно установено с приетите писмени доказателства - Протокол за химическо изследване №3903/24.06.2020г., че

жалбоподателят Т. е управлявал МПС на 20.06.2018г. под въздействие на алкохол, с концентрация 2.59 промила, което далеч надвишава пределно допустимата стойност от 0.5 промила, установена в чл.5, ал.3, т.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) и тази от 1.2 промила, до която законът предвижда налагане на административно наказание (чл.174, ал.1, т.2 ЗДвП). В резултат на това свое поведение, несъобразено с правилата за движение по пътищата и с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР жалбоподателят е участвал в ПТП с материални щети. Горният извод административно-наказващия орган обосновано е възприел въз основа на всички събрани в хода на дисциплинарното производство писмени доказателства: обяснения, дадени от присъствалите на мястото на произшествието служители и сведения. Законосъобразен е и изводът на директора на СДВР, обоснован в мотивите на оспорваната Заповед, че обясненията, дадени от жалбоподателя са некоректни и неаргументирани. Поведението на жалбоподателя, отговаряйки непълно на въпрос поставен му в т.4 в поканата от 26.10.2020г., а именно „Какъв беше резултата от извършеното изследване“ води до извода, че служителят действително прави опит да затрудни работата на компетентния орган по разкриване на обективната истина за извършеното дисциплинарно нарушение.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че оспорваната Заповед е постановена в нарушение на принципа за невиновност, тъй като образуваното досъдебно производство не е приключило и вината му не е безспорно доказана. Както беше отбелязано, съгласно изричната норма на чл.194, ал.3 ЗМВР, държавните служители носят дисциплинарна отговорност, независимо че деянията им могат да са основание за търсене и на друг вид отговорност. В случая е безспорно установено извършването на особено тежко нарушение на служебната дисциплина, което е основание за ангажиране на дисциплинарната отговорност на Т., във и независимо от наличието на предпоставки за ангажиране на административно-наказателна и/или наказателна отговорност.

Предвид изложеното настоящият решаващ състав на съда приема, че оспорваната Заповед е законосъобразна и като такава не подлежи на отмяна.

Предвид изхода на правния спор и на основание чл.143, ал.4 АПК на ответника се дължат разноски. На основание чл.78, ал.8 ГПК, съдът в съответствие с фактическата и правна сложност на делото определя размер на възнаграждението за юрисконсулт - 200 (двеста) лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 38-ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Р. Т. от [населено място], срещу Заповед №513з-1939 от 09.03.2021г. на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи .

ОСЪЖДА Х. Р. Т. от [населено място] да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи, сумата 200 (двеста) лева – разноски по адм. дело №3782/2021г.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: